

Csak posta voltál, Szívem

Világokat igazgatsz. Nyilván még onnan is. Végtére is, ha fel is tted az e-re a vesszőt, ez nem jelenti azt, hogy ne te lennél a világ ura.

Életed szakaszokra bontod. Minden életszakaszt úgy állítasz be, hogy a te szereped megkérdőjelezhetetlen legyen. Megkérdőjelezhetetlenül jó voltál, megkérdőjelezhetetlenül jól döntöttél, megkérdőjelezhetetlenül a te döntéseiden múlt a helyes, a jó beteljesedése, ahogy a te véleményedet nem vették figyelembe, amikor rosszul léptek.

Tökéletes vagy. Tökéletesnek tudod magad, s megköveteled, hogy mások is ilyennek lássanak. Nem csoda. A legkisebb bogár is hálás lehet neked. A tigris is a karjaidba omolna, ha tehetné. Gyűlöletet nem ismersz, ami a gyűlöletednek látszik, az valójában másé. Tükör homályosítja tetteidet.

A napokban találkoztam veled. Ráncos voltál és boldogtalannak tűntél. Volt valami szagod is, kicsit erős, már megbocsáss, olyan hajléktalanszag, olyan valaki szaga, mindegy, emberé vagy állaté, akinek nincs otthona. Talán az igazságtalanság szaglott belőled. A világ hálátlansága, hogy ilyen szerepbe kényszerültél. Vagy ez csak egy aznapi gúnya lett volna? Lesem azóta is a helyet, ahol felbukkantál. A szagod már átalakult, a szagmemlékezetem viszont őrzi. Hányok tőle, már megbocsáss.

Hihetetlen terheket cipelsz. Ember által ölt állatét és állat által ölt emberét. Mind a te terhed. Felelős vagy mindezért. Meg átered a bűn. Vagy ártered. Talán ebbe izzadtál bele. Vigyáznod kellett volna magadra, kisebb vállalások, kisebb terhek. Jobb, egészségesebb koszt, sok mozgás, Bach-terápia, családállítás.

Tényleg a szagod zavar leginkább. A szagod emléke. Nem tudok nem emlékezni rá.

Erősen be voltál állva. Hadováltál a világ állapotáról, a szokásos, mondjon le, fel, irtsuk ki, rohadt ezmegaz. Sablonos voltál, mindennapi. Semmi újdonság nem volt a mondandódban, nem különbözött az átlag hasonló helyzetben levőtől. Mikor rám borultál, még azt gondoltam, együtt érzek veled, de már az is tanult együttérzés volt. Amikor erősebb közelségre vágytál, akkor ébredt fel az iszony.

Nincs abban semmi különös, hogy nem segített senki. Miért segített volna. Közük?

Fel tudtam kelni. Ez néha jó. Volt, aki nem úszta meg. Hajnalban hol pállott húsleves szagra, hol hagymaszagra ébrednek, brutál bűz, a forrása kideríthetetlen.

Abban segítettél, hogy megértsem, a szag a társam. Bármikor, ha belebotlok a napsütésbe, elborít és rosszul leszek tőle. A szerzetesek eledele még elmegy, a kantoni királyrák már nem.

Azt mondják, te kijöttél belőle, letetted, és volt egy külső szemlélő számára elfogadhatónak tűnő életed. Hol hiszem, hol nem. Ha tényleg tovább tudtál lépni, a saját bűzöd benned nem hagyott fojtó emléket, akkor egy rohadó szemétdombon élek, ahol az elkövetőt a lelkiismerete szabadon engedi, a megtépázott viszont fogoly marad. Mágikus sárszagú lábtörölő.

Életed szakaszokra bontottad. A tévé, a net, mind ezzel volt tele. Minden életszakaszt úgy állítottál be, hogy a szereped megkérdőjelezhetetlen legyen. Megkérdőjelezhetetlenül jó voltál, megkérdőjelezhetetlenül jól döntöttél, megkérdőjelezhetetlenül a te döntéseiden múlt a helyes, a jó beteljesedése, ahogy a te véleményedet nem vették figyelembe, amikor valaki rossz útra lépett. Hipószagú, kifehéritett óráid esténként újramostad, reggelre flott tisztaságszagra ébredtél.

Tökéletes voltál. Tökéletesnek tudtad magad, s megkövetelted, hogy mások is ilyennek lássanak. Nem csoda. A legkisebb bogár is hálás lehetett neked. A tigris is karjaidba omlott volna. Mindenhol ilyesmiket állítottál magadról, s persze hangsúlyoztad a világ, s annak minden teremtményei iránt érzett elomló szeretetedet. Gyűlöletet nem ismertél, ami a te gyűlöletednek látszott, az valójában másé volt. Tükör homályosította tetteidet.

Nem mondanám, hogy elégtétellel töltött el a romlásod híre. Talán megnyugvással. Nem tudom. Nem sajnálom, hogy nem beszéltünk azóta, nem lett volna miről. Biztos nem emlékeztél volna a közös történetünkre, mi okod lett volna. Köszönettel tartozom viszont, hogy igennel szavaztál. Valóban egy szavazaton múlt. Persze sose fogom megtudni, tudtad-e, ezzel rám adod le voksodat.

Bocs, hogy a búcsúztatásod napján az Állatkertbe mentem, de hát minden önéletrajzodba beleírtad, hogy szereted az állatokat, talán egyszer egy gazdája vesztett hörcsögöt néhány napra be is fogadtál, mintha ez hírlett volna, gondoltam, illőbb módon nem érezhetnék együtt veled. Vettem peracet, vattacukrot, állateledelt, mindent, ahogy kell. Émelyítő vaníliaszag-sátorba burkolóztam. Illően, hisz az illemre mindig nagyon adtál.

Köszönöm, hogy egyike lehettem a mágikus lábtörlőidnek, ugródeszkád voltam, hánytató emlékü Szívem.

Világokat igazgatsz. Nyilván még most is. Végtére is, ha a magad óvatoskodó módján fel is helyezed az o-ra a vesszőt, ez nem jelenti azt, hogy ne te lennél a világ legmeggyötörtebb asszonya.

Életed szakaszokra bontod. Minden életszakaszt úgy állítasz be, hogy a te szereped megkérdőjelezhetetlen legyen. Megkérdőjelezhetetlenül jó voltál, megkérdőjelezhetetlenül jól cselekedtél, megkérdőjelezhetetlenül jól láttad, min múlik a helyes, a jó beteljesedése, ahogy fád belenyugvással vetted, amikor rosszul léptek.

Jó vagy. Figyelmes, válladon a világ terhei, s fáj, ha mások nem ilyennek látnak. Nem csoda. A legelesettebb bogárka is hálás lehet neked. Az őz is a veled lakna, a te gondoskodásodra vágyna, ha tehetné. Nem ítélsz meg senkit, ami ítéletnek látszik, az valójában segítő kritika. Tükör se bírná homályosítani tetteidet.

A napokban láttalak. Űzött voltál és boldogtalannak tűntél. Volt valami furcsa benned, tétovaság, félelem, különös viselkedés, olyan, mindegy, emberé vagy állaté, akinek nincs otthona. Talán az igazságtalanság váltotta ki belőled. A világ hálátlansága, hogy szerepedet nem tapsolják meg. Vagy ez csak aznapi fásultság lett volna? Gondoltam, elsétálok újra arra, ahol felbukkantál. De nem találtalak.

Hihetetlen terheket cipelsz. Ember által ölt állatét és állat által ölt emberét. Mind a te terhed. Felelősnek érzed magad mindezért. Mindenkit támogatni akarsz, védő öled hol a képmutatás, hol a valós segíteni vágyás mindig tárva-nyitva tartott ajtaja. Vigyáznod kellett volna magadra, kisebb vállalások, kisebb terhek. Egészséges élet, úszás, síelés a hegyekben, barbár csúcsok, lanovka, szauna, napbarnította élet.

Tényleg a köréd emelt jószággal zavart leginkább. Hittem is, nem is. Inkább nem gondoltam rá.

Józan voltál, mi más. Hallgattál, elvártad, hogy szóval tartsalak. Sablonos voltál, mindennapi. Semmi izgalmas nem volt a figyelmedben, átlagos szelídsgémaszk, gyöngédségjelmez, nem biztos, hogy érdemes lerántani. Azt gondoltam először, vonzódok hozzád, de ott volt az a fal közöttünk. Hálás lehetsz, hogy volt türelmem lebontani.

Nincs abban semmi különös, hogy azóta engem okolsz. Miért ne tennéd. Beleillik az összes hazugságodba. Közöm?

Fel tudtam kelni. Elfelejtettelek. Másokat is, akik így viselkedtek. Hajnalban néha húsleves szagra, néha hagymaszagra ébredtek, brutál bűz, a forrása kideríthetetlen.

Abban segítettél, látod, nekem is, hogy elfogadjam, szagok vesznek körül. Néha, ha sütkéreztem, éreztem valami mocsárszagot, de nem izgatott. Sose vágytam a szerzetesek eledelére, más, királyibb fogások valók nekem.

Azt állítottad, én tettelek tönkre. Biztos, hogy így volt? Nem inkább a restséged talált kapaszkodót bennem? Az egészséges ember továbblép, nem szerzetesi, őrzi égve, dédelgeti merengve a fájdalmait. Nem csimpaszkodik a múltba. Nem hagyja, hogy lehúzza bármi. Elengedettségek, nagyvonalúság, könnyedség. Ezek hiányoztak mindig belőled. Ha tényleg nem tudtál továbblépni, ha az emlékeiddel való babrálást választottad a valós élet helyett, akkor nevetséges fogoly vagy. Nevetséges, magad kreálta ketreche záródtál.

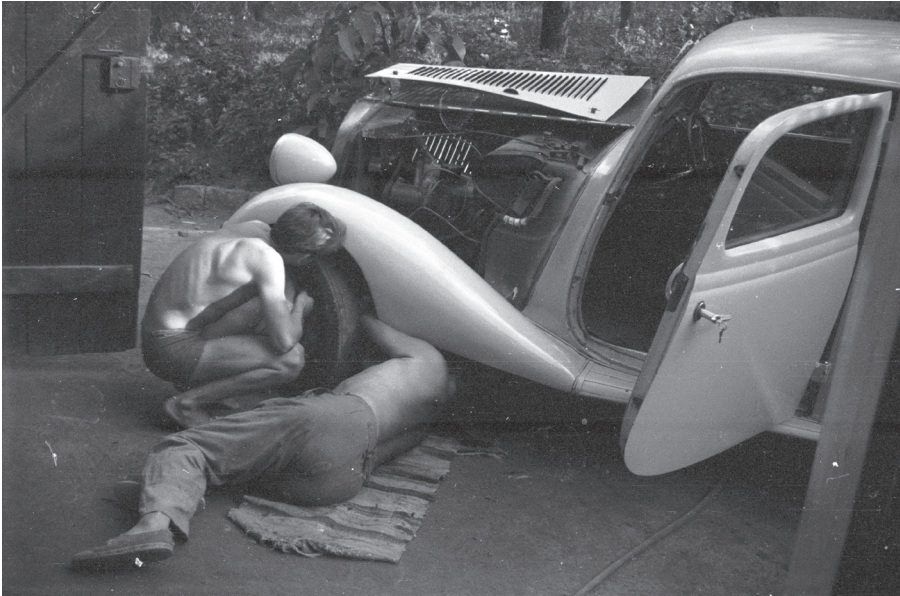
Volt egyáltalán életed? Ugye nem akarsz azt mondani, hogy a közöttünk történtek miatti nyavalygásnak szentelted az összes évedet? Ugyan, Hófehérke. Kár volna lelked rongyaiban tetszelegned. Minden tettekre úgy kellett tekinteni, hogy tiéd legyen a pozitív szerep. Megkérdőjelezhetetlenül jó voltál, megkérdőjelezhetetlenül jól cselekedtél, megkérdőjelezhetetlenül jól láttad, min múlik a helyes, a jó beteljesedése, ahogy fád belenyugvással vetted, amikor rosszul léptek. Hipószagú, fehérített unalom, ez lett volna, ami rád méretett?

Jó vagy. Figyelmes, válladon a világ terhei, s fáj, ha mások nem ilyenek látnak. Nem csoda. A legelesettebb bogárka is hálás lehet neked. Az őz is a veled lakna, a te gondoskodásodra vágya, ha tehetné. Nem ítélsz meg senkit, ami ítéletnek látszik, az valójában segítő kritika. Tükör se bírná homályosítani tetteidet.

Nem mondanám, hogy megvetlek, amiért rám próbálsz mindent kenni, inkább nevetségesnek tartom. Nem sajnálom, hogy nem beszélünk azóta, nem lett volna miről. Nem hiszem, hogy magyarázkodnom kellene. Köszönettel tartoznál viszont, hogy egyszer beszavaztalak. Egy szavazaton múlt. Az enyémen. Rá se ránts, nyilván nem érdekes.

Bocs, hogy a búcsúztatásod napján az Állatkertbe mentem, de hát mindenhol hirdetted, mennyire szereted az állatokat is, befogadott hajléktalanjaid mellett, ha jól tudom, vagy hét macska is elfért, gondoltam, illőbb módon nem érezhetnék együtt veled. Vettem állateledelt, Zoo Magazint, lefotóztam magam az orrszarvúval, tettem, amit kell. Aztán az Aranyoroszlánban egy jó vacsorával megajándékoztam magam.

Köszönöm, hogy egyike lehettem a mágikus lábtörlőidnek, légyapírod voltam, akibe beleragadhattál, életképtelen, vádakra mindig nyitott Szívem.

© Fortepan, Chuckyeager Tumblr, 1961